

[Poul Møller.]

den nuværende folkepension. Det problem har ikke været drøftet frit i nogen kommission. Kommissoriet gik ud på for kommissionens vedkommende at finde ud af, hvordan man kunne overføre principperne fra den svenske, henholdsvis den norske, ordning til Danmark. Kun det havde kommissionen til opgave. Når derfor mit navn f. eks. står under kommissionsudkastet, er det ikke udtryk for tilslutning til det svenske princip, men en tilslutning til de bemærkninger, der er i betænkningen om, hvordan man eventuelt kan udforme det svenske princip ud fra det kommissorium, der var givet kommissionen. Der er altså derfor ikke nogen modsætning i, at man kan skrive under på denne betænkning og så fremsætte andre tanker. Det var der ikke mulighed for i kommissionen.

Det er da også gået regeringen selv sådan, at da den skulle arbejde med de mange modeller, som kommissionen stillede op og beregnede — så vidt jeg husker, var der op til 21 forskellige modeller i beregningsafsnittet — så har den ikke valgt nogen af disse 21 modeller, og den har ikke valgt en svensk eller en norsk løsning, men har valgt sin egen løsning, og det skal for så vidt ikke bebrejdes den.

Den har fulgt en tankegang, som vel bygger på et mere socialt sigte end det svenske og det norske, idet man ikke har ønsket at lade det indtægtsbestemte i den samlede pensionsordning få så stor en slagkraft som i det svenske og norske system, hvor man arbejder med regler om 60 pct. af givne indkomster. Regeringen er i sine tanker gået ned på procenten 30, og jeg kan kun se, at formålet med, at man gør dette, samtidig med at man ikke lægger det oven på et basisbeløb, men på den fulde folkepension, må være at få en mindre social slagside, end man ville få, hvis man fulgte det svenske system. Det kan jeg egentlig også godt forstå, for selv når man følger denne 30 pct.-regel, som regeringen foreslår med et maksimum for 40.000-44.000 kr. årsindtægt, så får man dog alligevel en væsentlig og en ret betydelig forskel imellem de forskellige indtægtsgrupper herhjemme, og derfor var det forbausende, for mig i hvert fald, at høre, at hr. Egon Jensen begrundet dette forslag om en indkomst-

bestemt tillægspension med, at der skal være ligestilling for alle, når de bliver gamle.

Man kan jo mene, hvad man vil. Man kan foretrække den indkomstbestemte pension, der giver ulighed, eller man kan foretrække den lige folkepension for alle, der fjerner ulighed, men man kan ikke være talsmand for en indkomstbestemt tillægspension og samtidig sige, at formålet med den er at stille alle lige i deres alderdom. Det ville være det samme, som hvis man fandt på at løse cirkelens kvadratur, men det har i hvert fald da ikke været muligt for hr. Egon Jensen endnu og vil formentlig heller ikke være det i resten af hans levetid.

Her kommer vi imidlertid til det første spørgsmål ved hele denne problemstilling, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt det er ønskværdigt at gennemføre en offentlig pensionsordning, der stiller de enkelte borgere forskelligt i deres alderdom. Vi har jo tidligere haft en sådan ordning. Vi har haft det meget stærkt accentueret i den gamle aldersrenteordning, hvor de, der intet havde, fik aldersrente, medens, hvis man bare havde en lille smule, ja, så fik man nul.

Dette problem med den lodrette linje prøvede vi på at lempe, da socialministeren og jeg i 1956-57 enedes om en folkepensionsordning, så man dog kunne have et noget større beløb ved siden af folkepensionen. Og i 1964 enedes så dette høje folketings om, at nu skulle vi op på en vandret linje, så alle fik lige meget, når de blev gamle. Det er et princip, der er vedtaget her i tinget for 3½ år siden, men som ikke er gennemført endnu, fordi de samfundsøkonomiske grunde bevirker, at det først kan blive gennemført i 1970. Men inden vi har gennemført dette princip, er det så rigtigt at tage det næste sving og sige, at nu skal de, der meget har, meget gives? Det står ganske vist i skriften, at de, der meget har, skal meget gives, men det har altid været et af de ord, som det er faldet mig vanskeligst at forstå af skriftens samtlige visdomsord. Vi har en præst i vor gruppe, og han vil nok, når jeg kommer ned, belære mig om, hvad den dybere mening er med disse ord, men jeg har i hvert fald haft svært ved at fatte, at det skulle være socialdemokratisk politik. Jeg har aldrig forstået socialdemokratisk politik sådan, at den, der har tjent meget, han skal have meget, men nu har man altså valgt